

Излизатъ Двѣ Снѣжинки. Тѣ сж момиченца облѣчени въ бѣло. Дружно запѣватъ. Вали ситенъ снѣгъ.

ДВѢТѢ СНѢЖИНКИ:

Чисти, бѣли сме Снѣжинки —
Ний летиме на дружинки;
Насъ дѣцата ни обичатъ,
Весело слѣдъ наши тичатъ.

А кога побѣлимъ двора,
Отъ що правятъ мечки, хора,
Отъ що правятъ валки меки? —
Пакъ отъ насъ — Снѣжинки леки!

ДѢЦА — ХОРЪ:

Летете пеперудки бѣли,
Земята настелете,
До пролѣтъ нивитѣ посѣти
Отъ студъ ги запазете!

Дѣдо Мразъ се приближава до Снѣжинкитѣ. Тѣ го гледатъ засмѣно.

ДѢДО МРАЗЪ:

Тѣзъ Снѣжинки нося азъ —
Тѣ кожухътъ ми сж бѣлъ;
Днесъ единъ е Дѣдо Мразъ:
Лютъ, сърдитъ и много смѣлъ.

Излиза Вѣтърътъ. Той е момче съ дълга черна коса. Завѣва силенъ вѣтъръ, който постепенно захва и когато вече едвамъ се чува, Вѣтърътъ запѣва.